

Súd: Krajský súd Nitra  
Spisová značka: 11Co/90/2014  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217891  
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová  
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4312217891.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a členiek senátu JUDr. Marty Molnárovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, v jej mene: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa zo dňa 20. 02. 2014 proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 24. októbra 2013 č. k. 9C/92/2013-90, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .  
Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

### o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, týkajúci sa uplatneného nároku na náhradu majetkovej škody v sume 1.779,21 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 355,84 eur, pričom o náhrade trov konania rozhodol tak, že odporcovi nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že v predmetnej veci sa navrhovateľ domáhal náhrady škody, ktorú mu mal zapríčiniť exekučný súd svojím nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) z dôvodu, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol až dňa 18. 11. 2010 (teda s omeškaním viac ako 253 dní) tak, že túto žiadosť zamietol, pričom exekučné konanie sa začalo 10. 03. 2010. Nesprávny úradný postup navrhovateľ charakterizoval ako nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Exekučný súd svojím nelegálnym postupom opätovne skúmal právo navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup a formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným. Nesprávnym úradným postupom exekučného súdu došlo k zmareniu jeho legitímnych očakávaní, že správnym a zákonným postupom dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a v prípade skorého rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, mohol uskutočniť iné kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožitelnosti svojej pohľadávky.

V podanom návrhu si navrhovateľ uplatnil majetkovú škodu v sume 1.779,21 eur, čo predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá mu podľa jeho tvrdenia viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu. Zároveň si uplatnil i náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 355,84 eur (20 % z uplatňovanej istiny a príslušenstva), ktorá má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Po právnej stránke súd svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou ust. § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ust. § 41 ods. 1, 2, písm. c/, d/, i/, § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Súd prvého stupňa uviedol, že z exekučného spisu vedeného na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 11Er/324/2010 zistil, že žiadosť súdneho exekútora bola doručená exekučnému súdu dňa 28. 04. 2010, pričom exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu vydaný Stálym rozhodcovským súdom v konaní pod sp. zn. SR 18931/09. Exekučný súd uznesením zo dňa 08. 10. 2010 č. k. 11Er/324/2010-20 zamietol jeho žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Na základe odvolania podaného oprávneným, teda navrhovateľom v predmetnej exekučnej veci rozhodoval i odvolací súd, t. j. Krajský súd v Nitre, ktorý uznesením zo dňa 22. 12. 2010 č. k. 15CoE/422/2010-35 napadnuté uznesenie potvrdil.

V predmetnej veci súd prvého stupňa neskúmal, či prišlo k prieťahom v uvedenom exekučnom konaní, ale zisťoval, či nebola dodržaná zákonom stanovená, resp. primeraná lehota, z akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody, resp., či vôbec nejaká škoda navrhovateľovi vznikla. Na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie je v ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku stanovená lehota 15 dní. Ďalšia veta tohto zákonného ustanovenia však uvádza, že v prípade, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, pričom na takéto rozhodnutie nie je stanovená žiadna lehota. Lehota 15 dní sa teda vzťahuje len na rozhodnutie súdu, ktorým poverí súdneho exekútora na vykonanie exekúcie a v prípade, že súd žiadosť súdneho exekútora zamietne, na jeho rozhodnutie nie je stanovená žiadna lehota. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 28. 04. 2010 a súd prvého stupňa o nej rozhodol uznesením zo dňa 08. 10. 2010.

Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať len Ústavný súd SR s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu (zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu). V konaní o náhrade škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov všeobecný súd nie je kompetentný preskúmať iné súdne konanie a ani konštatovať, že v exekučnej veci išlo o prieťahy v konaní. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. I prípadné nedodržanie primeranej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody. Neviedlo sa ani žiadne konanie, v ktorom by boli konštatované prieťahy v konaní.

V ďalšej časti odôvodnenia svojho rozsudku súd prvého stupňa poukázal na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého je exekučný súd po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom, t. j. či bol vydaný orgánom, ktorý mal na to právomoc a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale i rozhodnutie napr. rozhodcovského súdu, resp. iného orgánu. V prípade, ak by exekučným titulom malo byť rozhodnutie orgánu, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, takéto rozhodnutie považuje teória i súdna prax za ničotné, teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky je potrebné priznať i rozhodnutiu orgánu, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, nie je spôsobilé založiť ani prekážku rei iudicata. V prípade, ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, exekučný súd je oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, ktorý znamená neúčinnosť, a teda i nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorá je predmetom verejného záujmu. V spotrebiteľských veciach je pomerne časté, že všeobecný súd môže prvýkrát poskytnúť z úradnej povinnosti spotrebiteľovi spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na exekúciu rozhodcovského rozsudku.

Nevyhnutným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je protiprávny úkon, resp. škodová udalosť, vznik škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom (škodovou udalosťou) a vznikom škody a v prípade subjektívnej zodpovednosti i zavinenie, pričom zodpovednosť za škodu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda vznikla a že je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu.

V ďalšej časti odôvodnenia svojho rozsudku súd prvého stupňa poukázal na ust. § 9 ods. 2 vyššie citovaného zákona, v zmysle ktorého právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda. Škodou sa rozumie majetková ujma, ktorá vznikla fyzickej alebo právnickej osobe, je vyjadriteľná v peniazoch a spočíva v zmenšení, resp. úbytku existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp., aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky toho, že navrátenie do predošlého stavu nie je možné alebo účelné. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, pričom nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa vyššie citovaného zákona len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve a len týmto postupom, teda postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, t. j. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok sa nezmenšil. V tejto súvislosti súd prvého stupňa uviedol, že škoda nemôže byť uplatnená len v nejakej paušálnej sume, ale musí byť preukázaná, že práve pre nesprávny úradný postup došlo ku škode, ktorej výška musí byť presne vyčíslená a taktiež musí byť preukázaná i príčinná súvislosť, čo ale navrhovateľ nepreukázal a ku škode neprodukoval žiadne dôkazy. K predloženému znaleckému posudku č. 1/2013 súd prvého stupňa uviedol, že tento rieši právnu otázku, ktorú si súd musí vyriešiť sám.

Odporca namietal premičanie navrhovateľom uplatneného nároku, pričom bolo zistené, že v prípade, ak by bol nárok navrhovateľa dôvodný, nebol by premičaný. Od podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 28. 04. 2010 do uplatnenia si nároku na náhradu škody u odporcu dňa 25. 09. 2012 neuplynula trojročná lehota. O škode a nemajetkovej ujme sa mohol navrhovateľ dozvedieť doručením rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia jeho právnomu zástupcovi v októbri 2010. Navrhovateľ žiadal o predbežné prerokovanie nároku dňa 25. 09. 2012 a jeho nárok sa potom nepremičal, lebo v tejto lehote bol podaný návrh na predbežné prerokovanie nároku, odkedy premičacia doba počas 6 mesiacov neuplynula a dňa 28. 09. 2012 bola podaná žaloba.

Pokiaľ ide o nárok navrhovateľa na nemajetkovú ujmu, súd prvého stupňa zdôraznil, že táto nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej, či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval a na základe ktorých nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Podľa názoru súdu prvého stupňa sa navrhovateľ snaží predmetným podaním eliminovať po finančnej stránke svoje nesprávne obchodno-právne rozhodnutia vo svojej podnikateľskej aktivite. O žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia bolo právoplatne rozhodnuté, pričom všeobecný súd nie je oprávnený konštatovať, či v exekučnom konaní išlo o prieťah, pričom žiadne konanie, v ktorom by bol zistený prieťah v predmetnom exekučnom konaní sa ani nevedlo.

Súd prvého stupňa zároveň uviedol, že prípadné priznanie nemajetkovej ujmy navrhovateľovi by bolo v rozpore s ust. § 1 OSP, nakoľko navrhovateľ sa snaží dosiahnuť zisk a v dôsledku tvrdeného porušenia svojich práv sa domáha súdnej ochrany a nemajetkovej ujmy. Zdôraznil, že základom podnikateľskej činnosti navrhovateľa je poskytovanie spotrebiteľských úverov na základe formulárových zmlúv a všeobecných zmluvných podmienok tej najzraniteľnejšej skupine obyvateľstva, ktorá zložito formulovaným zmluvným podmienkam nemôže ani nerozumieť. Z množstva exekučných konaní, ktoré sú vedené na všetkých súdoch Slovenskej republiky je súdu známe, že navrhovateľ využíval práve rozhodcovské doložky nato, aby o jeho nárokoch rozhodovali rozhodcovské súdy, ktoré však nerešpektovali ustanovenia právnej úpravy o ochrane spotrebiteľov a navrhovateľovi priznávali také plnenia, ktoré boli nedôvodné pre zjavne neplatné zmluvné podmienky.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci úspech náhradu trov konania nepriznal, pretože odporca si trovy konania uplatnil, ale žiadne trovy konania v zákonom stanovenej lehote nešpecifikoval.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že ako účastníkovi konania mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav a zároveň súdu prvého stupňa vytkol neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je podľa názoru odporcu možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 vyššie citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

Ďalej navrhovateľ v podanom odvolaní namietal, že súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej je nárok navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov. Súd však nemohol založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Navrhovateľ nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať, a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite. Preto aj ako dôkaz označil exekučný spis a žiadal, aby boli použité v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemohla nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote.

Navrhovateľ zároveň namietal, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý bol z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného.

V ďalšej časti svojho odvolania navrhovateľ vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory. Tento súd tiež uviedol, že „dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote“.

Navrhovateľ uviedol, že nechápe, aký vplyv na výsledok konania má skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpor exekučného titulu so zákonom. Podľa názoru navrhovateľa ide o prejav

nesústredenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval i také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania navrhovateľa, ako i súdom prvého stupňa zisteným skutkovým stavom (ust. § 212 ods. 1, § 213 ods. 1 OSP bez výnimiek uvedených v ust. § 213 ods. 2 až 7 OSP) a po zistení, že odvolanie navrhovateľa bolo podané v zákonom stanovenej lehote a spĺňa zákonom stanovené náležitosti (ust. § 201 ods. 1, § 204 ods. 1, § 205 a nasl. OSP), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a rozsudok verejne vyhlásil (ust. § 214 ods. 2 OSP pri dodržaní ust. § 156 ods. 3 OSP). Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ako i konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a po prejednaní veci dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie navrhovateľa proti rozsudku zo dňa 24. 10. 2013 nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil, nakoľko súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec i správne právne posúdil. Odvolací súd takto rozhodol pomerom hlasov 3 : 0, a to s poukazom na ust. § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ktoré ale nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie vo veci samej náležite a správne odôvodnil. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo veci samej v tom smere, že navrhovateľ v predmetnej veci nepreukázal splnenie zákonom stanovených podmienok na priznanie uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy (predovšetkým nepreukázal samotný vznik škody a nemajetkovej ujmy), a preto s poukazom na ust. § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že navrhovateľ sa v predmetnom konaní domáhal náhrady majetkovej škody v sume 1.779,21 eur a nemajetkovej ujmy v sume 355,84 eur z dôvodu ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 11Er/324/2010. Majetková škoda 1.779,21 eur podľa tvrdenia navrhovateľa predstavovala náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdom konaní. Navrhovateľ v podanom návrhu tvrdil, že neexistuje okolnosť, ktorá

by umožňovala exekučnému súdu postupovať tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Odvolací súd k tomu uvádza, že v čase začatia exekučného konania, t. j. 10. 03. 2010 (kedy bol u súdneho exekútora spísaný návrh na vykonanie exekúcie) bolo ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku formulované tak, že lehota 15 dní na udelenie poverenia pre súdneho exekútora platila v prípade, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V prípade, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Odvolací súd je toho názoru, že lehota, ktorá bola stanovená na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa netýkala zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, čo znamená, že v prípade, ak exekučný súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na jeho rozhodnutie nebola stanovená lehota 15 dní. Odhliadnuc od tejto skutočnosti odvolací súd zdôrazňuje, že z exekučného spisu Okresného súdu Levice vedenom pod sp. zn. 11Er/324/2010 je nepochybné, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola doručená súdu dňa 28. 04. 2010, exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. dňa 18. 11. 2009 v konaní pod sp. zn. SR 18931/09 a exekučný súd ako súd prvého stupňa uznesením zo dňa 08. 10. 2010 č. k. 11Er/324/2010-20 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Navrhovateľ ako oprávnený v exekučnom konaní podal odvolanie proti uzneseniu zo dňa 08. 10. 2010, o ktorom odvolací súd, t. j. Krajský súd v Nitre rozhodol tak, že uznesením zo dňa 22. 12. 2010 č. k. 15CoE/442/2010-35 odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Uznesenie exekučného súdu zo dňa 08. 10. 2010, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia tak nadobudlo právoplatnosť dňa 16. 02. 2011. Oprávnený v podaní zo dňa 19. 01. 2011 vzal podané odvolanie späť, čo však už nemalo žiadne právne účinky, nakoľko k nemu došlo po rozhodnutí odvolacieho súdu o podanom odvolaní. Následne ďalším uznesením zo dňa 11. 08. 2011 č. k. 11Er/324/2010-48, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 26. 09. 2011, exekučný súd zastavil exekučné konanie v predmetnej veci. Zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a následné zastavenie exekúcie z dôvodov, ktoré sú uvedené v odôvodnení týchto uznesení nemožno automaticky považovať za nesprávny úradný postup, ako to tvrdí navrhovateľ, ktorý v tomto smere nepredložil súdu žiadne dôkazy preukazujúce, že by sa o takýto (nesprávny) postup súdu malo jednať a na základe čoho. Zo zamietnutia žiadosti súdneho exekútora a následného zastavenia exekučného konania taktiež ešte nemožno vyvodit' ani vznik škody na strane navrhovateľa v tom zmysle, ako ju má na zreteli ust. § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Odvolací súd je toho názoru, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal tvrdený nelegálny a nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 11Er/324/2010, ktorý je nevyhnutným predpokladom vzniku nároku na majetkovú škodu, ktorú si navrhovateľ uplatnil v sume 1.779,21 eur. Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok (nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody) a v prípade, ak chýba čo len jedna z týchto podmienok, náhradu škody nie je možné priznať, pričom dôkazné bremeno spočíva na poškodenom, teda na navrhovateľovi.

K navrhovateľom uplatnenej nemajetkovej ujmy v sume 355,84 eur (t. j. 20 % z uplatňovanej istiny a príslušenstva) odvolací súd na doplnenie dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvého stupňa uvádza, že ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je (okrem písm. b/) formulované tak, že výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na doterajší život poškodeného a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, z čoho je teda zrejmé, že tieto okolnosti sa týkajú fyzickej osoby. Nemajetkovú ujmu v peniazoch však za určitých okolností možno priznať i právnickej osobe, a to s poukazom na závažnosť vzniknutej ujmy a so zreteľom na konkrétne okolnosti, za ktorých k nej došlo. V dôsledku zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie ešte automaticky nevzniká nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ návrh na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval vnútornými zásahmi do spoločnosti, ovplyvňovaním podnikateľského prostredia a rozhodovania, porušením jeho práv, stratou legitímnych očakávaní, že nastane stav predpokladaný zákonom, stratou dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a pod. Odvolací súd v predmetnej veci opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že žiadosť súdneho exekútora v exekučnej

veci vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 11Er/324/2010 bola doručená exekučnému súdu dňa 28. 04. 2010 a súd túto žiadosť zamietol uznesením zo dňa 08. 10. 2010 (teda nie viac ako 253 dní, resp. so zbytočnými prieťahmi a po veľmi dlhej dobe, ako to tvrdí navrhovateľ). Jeho rozhodnutiu predchádzala žiadosť zo dňa 03. 05. 2010 pre súdneho exekútora, žiadosť pre oprávneného zo dňa 03. 06. 2010 o zaslanie zmluvy o úvere zo dňa 16. 02. 2009 medzi oprávneným ako veriteľom a povinným R. S. ako dlžníkom, vyžiadanie (podaním zo dňa 06. 09. 2010) fotokópie zmenky, ktorá bola podkladom pre vydanie exekučného titulu a fotokópie dohody o vyplnení zmenky uzavretú medzi navrhovateľom ako veriteľom a R. S. ako dlžníkom. Predmetné listiny boli exekučnému súdu predložené dňa 12. 07. 2010 (zmluva o úvere a všeobecné podmienky poskytnutia úveru), resp. dňa 22. 09. 2010 (zmenka) a túto okolnosť je nepochybne treba vziať do úvahy pri rozhodovaní o uplatnenom nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy. V predložennom exekučnom spise sa nachádza i mailové podanie oprávneného zo dňa 30. 08. 2010 označené ako „sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prieťahy v konaní“. V predmetnej exekučnej veci však neboli konštatované prieťahy v konaní a nejedná sa ani o dlhotrvajúcu neistotu navrhovateľa, ktorá by mu prípadne mohla spôsobiť značné ťažkosti a ovplyvniť jeho podnikateľské aktivity (naďalej poskytuje úvery), pričom neboli preukázané ani vnútorné zásahy do spoločnosti, na ktoré navrhovateľ poukazoval. Navyiac je potrebné uviesť, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy (ktorú ale navrhovateľ nepreukázal), nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02, III. ÚS 111/02).

V neposlednom rade odvolací súd poukazuje na samotný exekučný titul, na základe ktorého exekučný súd dňa 08. 10. 2010 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Týmto exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu zo dňa 18. 11. 2009, ktorý vydal Stály rozhodcovský súd zriadený Slovenskou rozhodcovskou a.s. v konaní pod sp. zn. SR 18931/09 a vydaniu ktorého predchádzalo uzavretie zmluvy o úvere medzi spoločnosťou navrhovateľa ako veriteľom a R. S. ako dlžníkom. Rozhodcovský súd vyvodil svoju právomoc na vydanie rozsudku z rozhodcovskej doložky zakotvenej vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012), v dôsledku čoho potom tento rozsudok nemôže predstavovať ani prekážku veci rozhodnutej.

Vyššie uvedené považoval odvolací súd potrebné uviesť na doplnenie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Pri posudzovaní danej veci sa odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, ďalej zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v podanom odvolaní, a to najmä navrhovateľom namietanou vadou konania, spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vzhľadom na to, že žiadny právny predpis nešpecifikuje pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“, vo všeobecnosti ním treba rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04).

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (aj čl. 6 ods. 1 vyššie citovaného Dohovoru) je

zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

Konaním súdu sa rozumie jeho procesný postup. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a súladu jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k výroku. Procesný postup súdu pri konštituovaní i vecnej zmene rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto treba považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv účastníkov konania slúžiacich na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v občianskom súdnom konaní. Nemožno opomenúť, že procesný úkon účastníka súdneho konania, ktorý má podstatný vplyv na ďalšie súdne konanie je možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Ak je účastník konania z uplatnenia tohto procesného úkonu vylúčený alebo v značnej miere obmedzený (pri jeho uplatnení) v dôsledku nesprávneho postupu súdu, dochádza k stavu, kedy sa mu postupom súdu porušuje ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Navrhovateľ žiadnym spôsobom nešpecifikoval postup súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom a odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo, žiadny takýto dôvod nezistil, v dôsledku čoho potom v tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa (napr. nevykonanie znaleckého dokazovania, resp. neprihliadanie na predložený znalecký posudok) nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 OSP).

K aplikácii ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku správne citoval toto ustanovenie v znení účinnom v čase začatia exekučného konania a podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na súd, pričom toto ustanovenie bolo rovnaké aj v čase začatia tohto konania, a preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná a princíp priamej retroaktivity nebol aplikovaný. Odvolací súd ďalej uvádza, že súd prvého stupňa zamietnutie návrhu navrhovateľa odôvodnil tým, že po vykonaní dokazovania oboznámením sa s exekučným spisom Okresného súdu Levice vedeným pod sp. zn. 11Er/324/2010 zistil, že tvrdenie navrhovateľa o nečinnosti exekučného súdu v trvaní viac ako 253 dní, sa nezakladá na pravde a k takejto tvrdenej nečinnosti nedošlo.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva, že návrh na vykonanie exekúcie bol v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 11Er/324/2010 u súdneho exekútora spísaný dňa 10. 03. 2010 a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola súdu prvého stupňa doručená až dňa 28. 04. 2010. Exekučný súd o nej rozhodol uznesením dňa 08. 10. 2010, ktoré bolo súdnemu exekútorovi doručené, pričom v období od 28. 04. 2010 (deň doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) do 12. 07. 2010 (deň predloženia zmluvy o úvere a všeobecných podmienok poskytnutia úveru), resp. do 22. 09. 2010 (deň predloženia zmenky) súd nemohol pokračovať v exekučnom konaní práve pre nepredloženie žiadanej zmluvy o úvere, všeobecných podmienok poskytnutia úveru a zmenky, ktoré potreboval k svojmu rozhodnutiu. Z uvedeného potom vyplýva, že exekučný súd nekonal so zbytočnými prietahmi a po veľmi dlhej dobe a nemohol byť a ani nebol nečinný viac ako 253 dní, ako to tvrdil právny zástupca navrhovateľa v podanom návrhu, nakoľko opakovane vykonával úkony (dňa 03. 05. 2010, 03. 06. 2010 a 06. 09. 2010) smerujúce k zadováženiu zmluvy o úvere zo dňa 16. 02. 2009 a všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ako i zmenky vystavenej dňa 16. 02. 2009. Exekučný súd v prípade, ak je ako exekučný titul predložený rozhodcovský rozsudok je oprávnený a povinný zároveň preskúmať i podklady, ktoré vydaniu rozhodcovského rozsudku predchádzali a tak tomu bolo i v tomto prípade.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nedostatočne zistený skutkový stav, toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nešpecifikoval a neuviedol, v čom by malo spočívať nedostatočné zistenie skutkového stavu. Odvolací súd k tomu uvádza, že súd prvého stupňa v tomto smere postupoval správne, nakoľko pokiaľ v konaní nemal preukázanú existenciu škody na strane navrhovateľa, bolo nadbytočné a ne hospodárne vykonávať dokazovanie na preukazovanie výšky navrhovateľom tvrdenej škody.

V ďalšej časti odvolania navrhovateľ vytýkal súdu prvého stupňa, že nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty. Takáto argumentácia súdu sa však v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku nenachádza a taktiež súd ani nepolemizoval o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Okrem toho odvolací súd dodáva, že súd prvého stupňa v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase, preto úvahy navrhovateľa o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou hodnotil ako irelevantné.

Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 a ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému odporcovi v odvolacom konaní náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.